

Gudstjeneste i Skævinge & Lille Lyngby Kirker

den 25. august 2013

Kirkedag: 13.s.e.Trin/A Velkomst for konfirmanderne

Tekst: Luk 10,23-37

Salmer:

SK: 15 * 697 * 29 * 369 * 208 * 752,4

LL: 15 * 447 * 29 * 369 * 208 * 752,4

Tænk Jer et menneske, I bare ikke kan fordrage. Et menneske, som på alle måder gør Jer dårligt tilpas. Et menneske, I gør alt, hvad I kan for at undgå. Et menneske, der bare det, at I tænker på det, giver Jer myrekryb. Det skal ikke være en eller anden fjern person fra TV eller Christiansborg eller sådan noget. Det skal være et menneske i Jeres nærhed. På skolen, arbejdet, i familien, sportsklubben eller noget lignende. Et menneske, som I måske hellere end gerne fortæller sladder om, for I elsker bare så lidt det menneske, at alt, hvad der kan skade det og dets omdømme, går I med på. I synes måske, det er velfortjent og bare gengæld efter ondskab mod Jer. Tænk på en eller anden irriterende, ulækker, ond eller dum idiot i Jeres nærhed. Tænk godt på ham eller hende – og husk, hvem I tænker på.

Lignelsen om den barmhjertige samaritaner handler om næstekærlighed. Men den har også nogle andre perspektiver, jeg synes, det er værd at standse op ved i dag.

1) Det forudsættes, at der findes et evigt liv, at livet på en eller anden måde fortsætter efter døden. Det er en forudsætning, at der findes en eller anden form for opstandelse, således at død ikke blot er tomhed og intethed. Hvis ikke vi har en sådan opfattelse, så falder noget af lignelsens budskab til jorden for os. Ikke således, at den ikke gælder os; men vi kan bare have lidt sværere ved at tage den til os.

2) Det evige liv kan man fortjene sig til. Hvis vi nu har opfattelsen af/troen på, at der er noget efter døden, så er det egentlig meget naturligt, at vi også spørger efter, hvad det er. OG spørger efter, hvordan vi kommer dér. Der er nogle, der tror på, at vi sidder på en sky i himlen og kigger ned på jorden. Men, hvordan kommer vi der? Ja, første forudsætning er jo: Du dør.

3) Den lovkyndige spørger til det evige liv. Men i hans spørgsmål ”Hvad skal jeg gøre for at arve evigt liv”, ligger ikke så meget, hvordan det er og hvordan han kommer dertil; men mere en forhåndsgaranti på, AT han så også kommer dertil. Han vil gerne kunne leve bevidst om sin uundgåelige død; men samtidig også bevidst om, at der er en udfrielse fra døden. Det gør døden nemmere, hvis man ved, at man skal leve op igen i en evig herlighed. Hvad skal jeg gøre, for at være sikker på at komme i himlen? Det ligger i hans spørgsmål.

Han har en opfattelse af, at gør man det rigtige, så belønner Gud en for det. Han har derfor også en opfattelse af, at der er en Gud, der bestemmer over liv og død og sætter nogle krav og rammer til livet. Hvis ikke vi har den samme opfattelse, så tabes vi lidt på gulvet ved lignelsen – og vi bliver meget forbavset, den dag vi står foran Himlens trone og Gud den Almægtige. For Han ER, også selv om vi måske ikke tror det. Og det er ganske rigtigt, at Gud belønner. Ikke den, der gør det rigtige i livet; men den, der gør livet rigtigt. Den, der gør hele livet helt rigtigt. Skal man have kørekort, så må man have tre fejl i teoriprøven og alligevel bestå. Skal man konfirmeres i vores sogne, må man også godt have lidt fejl i den sidste prøve. Men vil man ind i Himlen til Gud i det evige liv – må der ingen fejl være! Hele livet skal være gjort helt rigtigt – ud fra Guds synsvinkel, Hans krav og rammer for livet.

De formuleres ganske kort i Jesu svar til den lovkyndige: ”Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte og af hele din sjæl og af hele din styrke og af hele dit sind, og din næste som dig selv.” Det svar kalder vi også for *Det dobbelte kærlighedsbud*, for det handler om kærlighed til Gud og til næsten.

For mange mennesker deles dette også i to. Og for mange mennesker, bliver kærligheden til næsten, det vigtigste og væsentligste. Og mange mennesker tror, at holder vi bare det sådan nogenlunde, så kan det ikke gå helt galt.

Næstekærligheden hyldes, og sætter sig spor i rigtig meget af vores kultur. Vi forarges – med rette – hvis andre mennesker åbenlyst tilsidesætter næstekærligheden. Vi appellerer til næstekærligheden ved diverse landsindsamlinger til fordel for kræftframte eller katastrofeofre på den anden side af jorden. Vi forventer en vis form for næstekærlighed fra forbipasserende, hvis vi kommer i nød. Og det er alt sammen godt og rigtigt. Men – næstekærlighedsbegrebet hos Jesus er langt mere vidtrækkende. Næstekærlighedsbegrebet hos Jesus retter sig også mod det menneske, vi tænkte på i begyndelsen af prædikenen. Det menneske, skal vi behandle ordenligt og kærligt, og om nødvendigt gøre alt for, hvis vi skal gøre os forhåbninger om at komme ind i Himlen!

Og det stopper ikke der, for hvad med første halvdel af svaret – om kærlighed til Gud? Det SKAL også efterleves. Det at ’elske’ har mange facetter, og det fører for vidt her, at komme ind på det. Men jeg vil godt trække en parallel, nemlig fra forelskelsen. Når vi er forelskede, så er det første vi tænker på om morgene den elskede. Den sidste vi tænker på om aftenen er den elskede. Og hele dagen igennem vil vi gøre alt for den elskede. Det mindste ønske og ethvert behov vil vi gerne imødekomme. Alt for den elskede. Vil vi, som den lovkyndige, gøre os fortjente til at komme ind i Himlens evige liv, så

gælder det samme vedr. Gud: Alt for Gud. Tidligt og sent er Gud det mest vigtige i vort liv. Gud, som altså også vil, at vores næste, som måske er den person, vi tænkte på, skal mødes med vores kærlighed, respekt og gode gerninger. Alt for Gud og næsten. Alt i livet hele livet for Gud og næsten! Så er vi på forhånd garanteret en plads i Guds evige herlighed.

Det er vi sikkert flere, der må konstatere, at det på forhånd er dømt til at mislykkes. Vi kan lige så godt se Himlens evige herlighed fordufte i skyerne, for det kan vi ikke leve op til. Og det skal vi heller ikke. Jo, hvis vi spørger som den lovkyndige: Hvad skal jeg gøre?

Vi kan bare lade være med at spørge sådan. Men det er ikke nemt. For det er ikke nemt, ikke at have kontrol, og det er ikke nemt ikke at have muligheden. Men netop ved at slippe det og i stedet se, at det, der skal gøres, er gjort – er gjort af ham, der svarer den lovkyndige, Jesus. Jesus gjorde alt for Gud og næsten hele livet. Han gjorde livet rigtig. Men hans fortjeneste for det, deler han med os. Lidt plat sagt svarer det til, at jeg gætter de rigtige syv lottotal, men giver gevinsten videre til dig. Gevinsten er givet videre til os i dåben. Som døbt er troen og taknemmeligheden mod Jesus og hans gerning nok for at komme ind i Himlen. Og i den tro og taknemmelighed kan kærligheden til Gud og næsten vokse, at vi – som Jesus siger – kan gøre ligeså, elske – selv idioten - så godt vi nu kan. Da kommer vi ikke i Himlen for, hvad vi har gjort; men for hvad Jesus har gjort. Det hedder nåde, og det er noget, der er værd at gå efter og tro på.

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du, som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen